

РАБОТНИЧЕСКА ИСКРА

Орган на Работническата Комунистическа Партия в България.

RAV. ISKRA, Organ der Kommun. Arbeiter-Partei Bulgariens.

АБОНАМЕНТ: 10 броя 4-50 лв., 20 броя 9 лв.,
40 броя 18 лв. Един брой 50 ст. Двоен — 1 лв.

Адрес: Ж. Дикиджиев, ул. 6 Септември № 28
Варна. Adresse: Sch. Dikidjief, 6 Septemberstr. 28 Warna

Падна последната дрипа, с която банкрутиралата бжлгарска империалистическа буржоазия криеше голотите на своя повор — падна парламентаризма.

В България се прокламира империалистическа военна диктатура, що означава безпощаден контрареволуционен терор над пролетарията и трудящите се.

Работнико, готов ли си да дадеш отпор?

Бъди готов, да отговориш на империалистическата военна диктатура с диктатурата на пролетарията, чрез работническата съветска власт.

Долу империализма! Да живее комунизма!

„Независима България“

Свременна България се роди преди 44 години — просто, като недоразумение на империалистическите стълкновения на „Великите сили“ по „источния въпрос“. Буржоазна България не можа самостоятелно, чрез революционна борба да се освободи от султанския феодализъм и да стане суверена т. е. независима държава. Зараждащата се бжлгарска буржоазия предаде делото на своето освобождение в ръцете на руския царизъм. България я „освободиха“ и понеже всека харизана, а не завоювана свобода е в сжщност ново робство, — така стана и с България.

На „освободената“ бжлгарска буржоазия не позволиха да разполага с своите сждбини и чрез Берлинския конгрес империалистите освободители с особенни договори урекулираха всички външни и вътрешни отношения на „свободна България“ и я поставиха в ред икономически зависимости.

България като назадна източна страна бе поставена да се развива не вследствие вътрешните си икономически сили, а под давлението на иностранныя капитализъм, ето защо, не можеше да има независима икономическа и финансова политика; следователно и свободно суверено политическо и дипломатическо действие. После освобождението господстващите класи в България не представляваха еднородно цело и между тех класовите борби не беха завършени. Ето защо те се разделиха на непримирими котерий, всека от които се стремеше да тласне страната на татък, гдето диктуваха нейните интереси и да служи на тжзи империалистическа държава с стремлението на която съвпадат тези интереси. Чрез котерийте „великите сили“ прокарваха в България подготовката на нейното заграване.

България се поставеше от нейните котерийни правителства просто в услуга на този, които повече даваше и изпълняваше неговите заповеди.

Народно-цанковистките блюдолизци на Руския цар, като правителство по заповед на царския империализъм откриха ерата на империалистическите касапници чрез „Независима България“ в Балканската война.

Радославистките шайкаджий по заповед на Германския империализъм вкарваха „независима България“ на бойните полета в всесветската империалистическа война.

Чрез всички правителства до сега включително и дружбашкото, България не е била друго освен орждие за империалистическите или други цели и а некое от великите империалистически сили.

После разгрома на империалистическа България и тежките последствия, наложени с мирните договори се тури край на всека илюзия за независимост на България. Дълговете и контрибуциите покриват най-малко 10 пъти всичките материални достояния на страната, и победителите с всичкото им спойствено хладнокървие на испитани канибали

— капиталисти, безпощадно прилагат подписаните и наложени договори. Те обезоржават страната, распушат буржуазно империалистическата армия, настаняват се като в обикновена своя колония, без всякакви церемонии, вкарват своя реална военна сила в лицето на Врангеловци, — с една дума турят ръка на всичко. Буржоазията в лицето на народняко-цанковистите се готви с ищах да стане техно орждие и проводник на прокламирания от тех нов обществен ред: империалистическа военна диктатура. Буржоазията знае към кого тя е насочена: към пролетарията и трудящите се. По наташното класово господство на буржоазията е по пътя на абсолютната буржоазна диктатура. Пролетарията разбра парламентарния буржоазен капан и го отрича и буржоазията не ще да може повече чрез него да му се налага. Класовата борба между пролетарията и буржоазията в България влиза в най-висша фаза — в предисловието на гражданската война.

Буржоазният парламент, който до сега даваше макар и чрез фалшификации и насилия привидност на „народна“ самостоятелност и „гражданско“ обществено правото творчество и регулиране на обществените отношения се анулира. В парламентаризма именно, а не в други фактори, дребната буржоазия е виждала „Независимостта на България.“

След буржоазната интелигенция, дребната буржоазия е по сжщество най-патриотичния клас в буржоазната държава в следствие на своята затвореност и ограниченост на своите производствени и общественни отношения. Буржоазията обаче в силата на интернационализацията на капитала посредством стокообмена е винаги по склонна на интернационални и международни, но капиталистически взаимно-отношения и тя е първата която се мири с всеко положение, което не засага достоянието на личната и частна собственост и тя ще тржне ръка за ръка днес в България с завоевателния империализъм.

Социал патриотизма, както и комуно-патриотизма, на тесняшката партия, която едва днес вижда покушение на „независимостта на България“ я изобличава, като сжщество с буржоазно интелегентски ум и дребнобуржоазна душа.

Воено империалистическата диктатура и „независимост“ са две различни неща: първото предполага като реактив революцията за пролетарска диктатура, а второто борба за парламентаризъм, чрез които се изразява „независимостта“ на буржоазната държава, и може да се реагира и чрез митинги и протести.

Испратени сж листове за фонд „Раб. Искра.“ Нека организациите и групите употребят максимум енергия за попълването им. Като с това ще улеснят вестника.

Сумите да се испрачат веднага в Варна.

„Положението в Съветска Русия и тактиката на Руската Комунистическа Партия.“

Тоя въпрос бе отделна точка от дневния ред на III конгрес на Комунистическия Интернационал в Москва на 5 юни 1921 год. По него е реферирал Ленин.

В три броя на „Р. И.“ ще дадем под ред опозиционните речи, които са джржани в отговор на казаното и поддржаното от Ленин и други официални представители на Руската К. Партия, от др-те Зах и Емпел, делегати на Германската Работническа К. Партия и Руската другарка А. Колонтай, изразяваща мнението на Руската работническа опозиция против днескашния повратен курс в политиката на отстъпки от страна на Руската комунистическа партия пред националната „руска едра“ и дребна буржоазия и пред целия външен капиталистически империализъм.

В самия тоя реферат Ленин и останалите официални представители на Р. К. Партия, които са вземали думата по него са принудени сами да признаят големите опасности от тия отстъпки за Р. С. С. Република, макар и да се стараят да ги теоритизират и оправдават по своему за полза на последната.

Наред с тия речи, които ще дадем на това място, ние препоръчваме на нашите другари и сжчувственици да прочетат тези речи, печатани в специална брошура и се уверят в големата опасност, която грози Съветска Русия и всесветската пролетарска революция от новата политика на Руската Комунистическа Партия и на целия III Комунистически Интернационал.

От редакцията на „Р. И.“

Зах.: Другари, тжй като никоя друга делегация не е взела до сега думата по реферата, смятам за свой дълг, наговарен от моята делегация, да попълня тая празнота и да поема неблагодарната задача — пръв да говоря по тоя въпрос.

Реферата на другаря 1) Ленин бе за нас извънредно интересен, защото той показа, как Руската Ком. Партия смята да се справи с трудностите, които са свжрзани от една страна с икономическото развитие на Русия, а от друга — с бавното развитие на световната революция. Другаря Ленин в решителния момент каза решителна дума. Той каза: докато другарите от индустриално-развитите страни основателно подготвят революцията, до тогава ние в Русия трябва да плащаме данък. Така че идеята очевидна е тази — другаря Ленин сжжршенно ясно изрази: да се спечели време, значи всичко да се спечели.

1) Германската Работ. Комуни. Партия не беше още сжжсала връзките си с III К. И., а следователно и с руските официални комунисти, затова др-те Зах и Емпел си титулираха тогава другари.

Но аз трябва да кажа, че ние не можем да се освободим от някои стракове пред това положение (Вжзглас: „И ние сжщо“). На драго сжрце ви вярваме. Смятам сжщо, че би било добре да поговорим открито за тия стракове, породени не само у западните, но и у руските другари. Нас непрестанно ни мъчи страха, че политиката на руската партия, нейната стопанска политика, както вътре в Русия, така и в нейното отношение към капиталистическите джржави, трябва да има не само за косвена своя последица закрепването стопанското положение на Русия и сжздаването на възможността да се възстанови нейното стопанство, но тази политика ще има и други по-опасни последици, възбуждащи големи стракове. Вътре в Русия никоя политическа партия, която и да била тя, колкото силна и здрава да е нейната дисциплина, никога не може да се окаже сжжршенно свободна от икономическата база, на която се опира. С това, като марксисти, ние трябва да се сжгласим. Партията и политическия живот не може за дълго време да остане извън влиянието на изменяещите се економ. отношения, които се отражават и върху политическия живот, и затова нашето първо страхуване се сжстои в това, че и най-строгата стегнатост на Руската Комунистическа Партия, нейната най-строга дисциплина, нейната неприклонна и абсолютна власт не могат да гарантират безусловно, че тази партия, при изменяне на икономическите условия, ще си остане вярна на себе си. А що се отнася до отношенията към чуждите джржави, по това ние вече се изказахме при разглеждане тезисите на др. Троцки, поне в комисията. В тезисите на др. Троцки на едно място се казва, че възстановяването икономическите отношения на Съветска Русия с капиталистическите страни няма да принесе в най-близко време никакви значителни изменения. В комисията аз оспорвах това таждрение, но трябваше да отстъпя пред мнението на мнозинството. Тезисите беа приети от Конгреса, но тоя въпрос пак изпълва пред нас, и затова аз се смятам в правото си пак да го засегна формално и да заявя, че според мене възобновяването на международните икономически сношения в капиталистическа форма е възможно или въж вид на сключване най-вече на договори, чиято главна цел е политическото признаване на съветското правителство и икономическия характер на които е само една форма. Но в такъв случай на икономическото възстановяване на Русия няма да се помогне никак; или пжж възстановяването на икономическите връзки е мислимо в тоя вид — и това ни се вижда най-вероятно — че тия договори ще служат за действителна база, на която ще бждат установени конкретни и непжлни реални икономически отношения чрез концесии или чрез значителен внос на стоки с кредитни гаранции.

Ако тия договори бждат изпълнени и това спомогне за възстановяване стопанския живот на Свещетска Русия, те неизбежно ще докарат и едновременно за засилването на капитализма в съответните капиталистически страни. Ако руските другари предвиждат тия последици и държат стаята за опасността от подобно влияние, ние трябва да попитаме, доколкото това засяга нашата политика, политиката на комунистическия интернационал, — как трябва да постъпим ние, комунистическите партии и Комунистическия Интернационал, по тая въпрос. Необходимо е да се признае, че Русия днес, под натиска на обстоятелствата, е принудена да върви по нататък по тая път, и трябва да се съгласи, че несъмнено има такава необходимост. Толкова повече комунистическите партии във всички страни с високо развита индустрия, а също и Комунистическия Интернационал изцяло, трябва да работят в това направление, че от своя страна да парализират усилването на капитализма, до което тази политика ще докара; и ние имаме впечатлението, като цели политиката на Комунистическия Интернационал в последно време, която изглежда да намери потвърждение на настоящия конгрес в приетите до сега решения, не достатъчно силно държи сметка за тая опасност. Съвършено ясно може да се предвиди, и даже не само да се предвиди, но и да се констатира, че се забелезва известно противоречие между интересите на революционните работници в западните страни и интересите на свещетската власт. В това не се съдържа никакъв личен укор до адрес на никого. Такива са обективните факти. Има противоречие в интересите, което се проявява в това, че например стачката на английските въглекопачи фактически силно попречи за практическото осъществяване на руско-английския търговски договор, както го каза др. Красин в едно интервю на „Роте Фане“. От друга страна, ако в Англия се кажеше съвършено ясно на въглекопачите: не бива да стачкуваме, защото Русия има нужда от въглища и от машини, с това не би се оказала никаква услуга на световната

революция. Струва ми се, че тук се мъчат да намерят един среден път, който е еднакво фатален за двете страни. Аз казвам открито: на английските въглекопачи във време на стачката не им се оказа достатъчна помощ, а от друга страна не им се каза: „вие не трябва да стачкувате в интереса на Русия“. Но, макар и да не стана това до днеска, ние предвиждаме една голяма опасност, която се състои в това, че въпреки волята на руските другари, нашите опортюнисти охотно ще се заловят за тая мотив и ще говорят на работниците в началото на всяка „економическа борба“: ние сме, разбира се, напълно на ваша страна, но помислете за Русия, недейте стачкува, защото Свещетска Русия има нужда от нашите доставки. Другарят Радек каза, че това било просто една остроумна шега. Ако така мисли той, за жалост, не познава добре положението у нас.

Другари, нашата задача е да създадем определена гаранция против тази опасност. Това е задачата на комунистическите партии, задача и на днешния конгрес. Ако характера на конгреса в идейно отношение фактически се определя от нашите руски другари, ако ръководството на конгреса се намира главно в тяхните ръце, което е факт — то вината не пада на руските другари, а на всички други партии, които със своето практическо поведение, и поради недостатъчно критическо отношение, не са спомогнали да се създаде друг характер на тая конгрес, а заедно с това и на Комунистическия Интернационал — да създаде някакъв противовес. Но аз собствено искам във връзка с това да кажа следното: предпазвам всички комунистически партии в страни с високо развита индустрия, че като вървят по своя ясно набелязан — според нас, много ясно набелязан — нов път, определен от влиянието на руската държавна политика, трябва да създадат противовес на това влияние не само с речи, а с практическа реална работа и открита критика, с каквато трябва да се явят и тука (одобрение).

В идния брой следва речта на Колонтай.

Позор и предателство.

Слжитията, които се развиват в нас показват най-неудушно измяната на тесняшката партия, спрямо интересите на работническата класа. В това може да се съмняват някои преди година-две, обаче днес това е неуспорим факт и съзнателните работници трябва да направят заключението си.

След войната, до транспортната стачка бжлгарската буржуазия стоеше пред страха от революцията; и този страх я караше да се обедини срещу надигащата се работническа класа. Обаче, след страшното поражение, което успя да понесе върху бжлгарския пролетариат, благодарение безхарактерността, центразма и измяната на тесняшката партийна и синдикална бюрокрация; след убиване борческия му дух, буржуазията почувствува закрепването на своето класово господство — страха ѝ от комунизма намаля.

От този момент скритите противоречия в интересите на градската и едрата селска буржуазия от една страна и от друга, интересите на дребната буржуазия станаха оста на политическия живот в Бжлгария. Единодушието между дружбашкото правителство и другите буржуазни партии се замени с остра парламентарна джавканица и във взаимно натпреварване да спечелят милостта и благоволенieto на репарационната комисия, която е фактическия господар в Бжлгария.

Тая борба се изостри особено в последно време: през и след общинските избори и стачката на професорите, която буржуазната опозиция използва, като знаме на борбата си за власт.

В този момент се намесиха и други фактори, които дойдоха от международното положение и заплашват да превърнат словоборството между правителството и опозицията в ожесточена кървава борба. Новия

фактор е армията на Генерал Врангел. Тази армия не се движи само по волята на руските помещици и монархисти: защото първо тя не разполага с никакви материални средства: такива ѝ дават американското и европейско правителства, в замяна на което тя им служи, като оръжие за постигане на тяхните интереси. Днешното прегрупирание и раздвижване на тези черносотници се заповяда и използва, като демонстрация в предвечерието на Генуезката конференция, за да направят руската делегация и правителство по-отстъпчиви.

Тяжко това обстоятелство — присъствието на врангелистите, изостря борбата в лагера на класовите врагове на пролетарията. Досега, особено след разтурването на военната сила, на буржуазията липсваше физическа сила, която е решаваща в политическите борби. Сега присъствието на Врангеля им дойде на помощ: тя се стреми да използва войските му, за да вземе властта. Правителството вижда опасността и ние сме свидетели на опитите му да я обезоръжи. Около обезоръжаването ще се развият, може би, генералните борби.

Какво става в това време с бжлгарския пролетариат? Използува ли своята класова мощ, за да нанесе удар върху класовите си врагове, когато те се обезсилват взаимно? — Не! Защото той е още в плен на тесняшката партийна и синдикална бюрокрация, която захвърли, не само знамето на революцията, но и знамето на най-елементарната класова борба. И това не е голословие.

В резолюцията на своя партиен съвет, като разглежда борбата между опозицията и дружбашкото правителство, тя казва: „комунистическата партия зове работническата и маломощната класа... да не допуснат тия котерии, думата е за старите

буржуазни партии, а да търпят дружбашкото правителство да се закрепя здраво на власт, да използват политическата криза, която смяната на правителството би създавала, за да разшири своите стави, да претърпят цензурата и военното положение, да си възвърнат свободата на митинги и демонстрации“ (н. н.).

Прочее, видяте работници, какви цели си поставя тесняшката партия; тя не се стреми и не зове работническата класа за завземането на властта; тя вече и на думи захвърля знамето на революцията и... плаче „за суверинитета, независимостта, самостоятелността и свободата на отечеството.“

Но не само това! Тя се отказва и от най-простата класова борба; тя е безжъба панаирджийска мечка в ръцете на правителството, с която то плаши опозицията. Вижте тесняшката агитация през селско-общинските избори, вижте резолюциите на партийния ѝ съвет и държанието ѝ през последно време, за да се убедите, че тя предпочита дружбашите пред старите буржуазни партии; и понеже се отрича от революцията, тя се стреми да подпомогне правителството в борбата му срещу опозицията този предателски принцип издига и третия интернационал: „Пред по-голямото зло да предпочитаме по-малкото.“

Буржуазията подпомогната от сжглашенето се наложи и прави демонстрации. Правителството, като контра, пусна безжъбата мечка — тесняшката партия, която спеше до сега и тя се задрусва по стъгдите и мегданите. Дружбашкия вест „Победа“ се пълни с хвалби и подробности украсени сведения за нейните подвизи: а в камарата правителството разрешава на Луканов да говори повече от определеното време. В речта си този политически бандит като говори, плачи, вика на дружбашите: „Врангеловите войски ще ви сжборят от власт, защото те действуват в сжгласие с щабобовете на старите буржуазни партии“ и тесняшките депутати викат: „Позор“ (жжж Р. В. брой 221).

Прочее единния фронт между дружбашите и тесняци е осъществен. Работниците са повикани, по предварителното разрешение и внушение на правителството, на митинги и демонстрации.

Съзнателни работници, плюйте на това предателство! Непозволявайте да се използват вашите сили за спасението на дружбашкото правителство!

Врангел е една опасност за бжлгарския и международен пролетариат, но също такива врагове на пролетарското освобождение са дружбашкото правителство и опозицията. Ето защо борбата срещу Врангела не може да се води, в полза за пролетарията изолирано. Борбата срещу него е борба срещу целокупната бжлгарска контрареволуция — от правителството на дружбашите, до буржоазната опозиция и нейните оръжия — тесни и широки родолюбци. Тя може да се води само под знамето на революцията, а тесняшката партия захвърли това знаме и сжс свойствената на политическа кокетка шашарми за „международна солидарност“ се нарежда в фронта с една от борящите се буржуазни клики — дружбашите.

Единствена бжлгарската работническа комун. партия днес държи високо знамето на революцията, знамето на кървава борба срещу всички сили на контрареволуцията и зове: „Работници, използвайте взаимното обезсилване на контрареволуцията и ѝ нанесете смъртен удар! Презрете тесняшката партия, която под предлог срещу врангелистите води в защита на правителството! Влезте в бойните редове на Работническата Комунистическа партия, която води борба срещу целокупната реакция и утре в развоя си ще хвърли лозунга за свещетите, защото само те ще установят властта на пролетарията!

ВЪНШНИ ВЕСТИ.

Съвещанието на експертите в Лондон на 31 март.

По сведенията на „Дейли Телеграф“ в едно по-раншно събрание

са обсъдили предложението на Английските делегати, относително възобновяването економическите сношения с Русия.

Първата точка на разглеждане е била Руските джлгове към капиталистическите страни. Сжщия вестник сжобщава, че нито една от делегациите не предава извънредни искания към Русия.

Французкия план обаче е бил да се възстанови Донецкия, Кавказкия и Кубанския райони. (Завладяването на мините и петрола от сжглашенските вжлци б. н.)

Германия. Майнц — 350,000 металоработници стачкуват.

Председателя на репарационната комисия ултимативно е заявил пред Германското правителство, „че то трябва да плати. В случай, че не плати сжглашението ще прибегне до насилия“.

Агенция „Хавас“ сжобщава, че репарационната комисия едногласно е решила Германия да внесе разхода на окупационните войски и др. 721450 милиона златни марки за 1922 год. (Тая сума изразена в книжни марки е повече от 40 милиарда б. р.)

Италия. Секретаря на пристанищната работническа федерация сжобщава, че избухналата стачка в Генуезкото пристанище на 22 III. т. г. се разпространила по всичките Италиански пристанища.

В някои места между стачкуващите работници и фашистите е имало кървави стжлкновения. С голяма ухаха полицията в гр. Бриндизи е взела страната на фашистите при стжлкновението с стачкуващите работници.

Англия. Локаута на господарите обхваща повече от 1,500,000 души машинно-корабостроителни работници.

Америка. Повече от 600,000 души миньори-рудничари от 1 април стачкуват. Към тях се присъединени моряците.

Русия. Чичерин в Берлин на път за Генау е дал следното интервю: „Възможно е да позволим на чуждия капитал да печели, (а за работниците е ясно, че печалбата, това е стомаха на капиталиста б. р.), като задържим една част от печалбите за Русия?!... Конференцията в Генау е един етап към осъществяването на економическата (капиталистическа ще кажем ние) програма на Русия“.

Дневния ред на Генуезката конференция:

- 1) Обсъждане мерките за изпълнение взети в Нан.
 - 2) Възстановяване на Европейския мир върху здрави основи.
 - 3) Установяване кредита между различните джржави без да се изменят сжществуващите договори.
- Световната война през 1914—18 г. като резултат на скритите империалистични договори взе повече от 37 милиона човешки жертви и унищожи материални ценности — според проф. Богарт на 360 милиарда долара. (Сума която човешката фантазия дажне може си я представи б. р.)

Политически преглед.

Именитият марксист Ив. Ганчев, който единствен в Бжлгария е предопределен от боговете да обоснове, изгради и контролира чистота на революционния комунизъм, наред с друг един велик, но не признат още радетел и блюстител на сжщия — Г. Бжрзов, в позива на „Софийската Работническа Комунистическа Организация (искристи)“, озаглавен „Страшна опасност е надвиснала над революционното комунистическо движение“ и отпечатан в брой 4 на неговата „Р. И., пише дословно, по-край другото, и следното:

„Руските контрареволуционери трябва да бждат подложени на безпощаден морален терор, който да се развие до всичките консеквенции, за да бждат смазани и прогонени под общото превание и погнуса.“

Против тая разбойническа и мракобесническа папач от натрапници, които у нас нямат никакви граждански и политически права, революционните работници, джржавни, обществени

и частни служаци и всички ония, които участват в освободителната борба на пролетарията и я подкрепят, трябва да приложат **всеобщ пълнен бойкот**: по железниците, пощите и телеграфите, в държавните, общински и др. учреждения, по трамваите, в печатниците, фабриките, работилниците, по строежа, в частните хранителни и питейни заведения, в магазините и навред.

Общо, всичко това е чудесно казано. Но марксиста и „революционния“ комунист Ив. Ганчев подчертава за главен законен претекс за **всеобщ пълнен бойкот** и иска изгонването на разбойническата и мракобесническата Врангелова папача, защото „нямат у нас граждански и политически права“. Виж, каква била работата. Значи, ако имат граждански и политически права, тогава тая папача може да организира контрареволуционен поход против братската нам работническа Русия и тогава ние ще се отнажем от нашата борба против тех.

Когато ние, левите комунисти от Б. Р. К. Партия, прочетохме тая дълбока „марксистическа“ и „революционна“ обосновка за изгонването на врангелистите из пределите на България, нас неволно ни мина през ума мисълта: дали тия мисли не са написани по внушение и нареждане на дружбашкото правителство или най-малкото по лекциите по **международно и частно право** на професор Данаило, държани в камарата по този случай.

Варна. Буржуазните котерии, по-душили вероятно, че ще падне леш, като гладни чакали се разкриха на свикания от тех митинг на 9 т. м., изредиха се на общинския балкон с отбор спасители на заграбената България: народияшкия лидер В. Попов, некой си неизвестно на гр. Варна величие, Търновски адвокат Стоенчев, а за голем позор на „просветената Варненска демокрация“ се изтълпани и преставителя (ени тюреме) на „славната идея“ на дедо Радославова, адвоката Смилов. Започна народняка да говори мелаим-мелам за народа, за свободата, за законността и ред хубави работи и сѐ за спасяването на отечеството, сжщото това отечество, което сжщите тия вжлци в агнешки кожи докараха в това безисходно плачевно положение. Когато народняка засегна дружбашите, последните, които беха няколко десетици, го прекъснаха с „долу“, „позор“ и др. такива любезности и накрая накраищата митинга се преобърна в една менажерия на изгладнели дивни животни, в която артистите се атакуваха с „долу“ и „горе“, оставаше „класосжзнателните революционери“ да се намесят и превземат големия митинг на буржуазията. Вероятно и те се оплашиха, защото в такъв калабалж, можеше и пушка да пукне, та можеше и по коляното да се забие куршума.

Разбра се най-после, че всичката тази комедия имала за цел да се свалят правителството на дружбашите, за да се настанят на управлението буржуазните котерии и то не за спасяването на отечеството, защото то е „спасено“ от бжлгарския народ, а за дообирание и на останалия каймак от държавната паница. Всичко това което се разиграва от буржуазните и дребнобуржуазни леви и десни партии е известно на трезвото бжлгарско работничество и то вместо от сега нататък да става мост на тех в обществените борби, ще им даде заслуженото, за да поеме то в собствените си ръце, собствените си интереси. Прочее работници прерзете своите кржви врагове от кой да е лев или десен лагер.

Партиен живот.

Плевен. Напълно солидаризираме с окржното на Ц. И. К. от 15 март т. г. Високо ценим работническото движение и освобождението му от интелегентните карьеристи. Изключените от организацията ни Тодор Тодоров и индустриалеца Мечкулев пласират вестника на софийските отцепници, но работничеството още по-здраво се сплотява около своя ЦИК.

Да живее Бжлг. Раб. Ком. Партия! Организацията.

С. Голям Навор. Днес разгледахме апелжт на Варненската организация от 22 март. Констатираме че извънредно много се занимават с Ганчев и С-е. Трябва веднага да се справите с тях. **Ние напълно подкрепяме решението на Варненската организация за изключването на 7-те души Софийски другари.** Знайте другари че ние винаги сме с вас.

Групата.

Варна. На 4 т. м. партийната организация имаше организационно събрание. Избра се настоятел и дописник на вестника.

На 9 т. м. имаше дискусивно събрание, на което се разгледа въпроса „Днешното положение в саржката исканията на репарационната комисия.“

Въпроса се разгледа твърде обстойно. Разискванията ще продължат в второ събрание.

Работнически глас.

(свободна трибуна)

Русе В големата металическа фабрика „Дунав“ стачкуват повече от 60 души работници. Стачката се ръководи от тесняшките „испитани“ и „славни“ „революционери“ с испитаната синдикална метода на скръстените ръце, за едно парче хляб повече.

Стачката продължава вече месец и няма изгледи дори за частичен успех, за да бждат заблудени работниците от своите вождове, които подкрепят илюзията, че е възможно още да се води борба за високи надници и други придобивки.

Един местен контрареволуционен вестник сжбощи, че стачката била прекратена и работниците апелират към гражданите да бойкотират този вестник. Сжщия вестник се продава в будката на един тесняк, окръжен сжвезник, който е открил и бюро за отбиване пжлната повиност. Това сж вашите тесняшки вождове работници! Те ви предават и продават. Спасението на работниците е в заводската революционна организация, която вжрви ръка за ръка с Бжлг. Работ. Ком. Партия и с Работническия Комунистически Интернационал, изграден отголу нагоре без бюрократизм с тактика отговорлица на днешния революционен момент.

Синдикатите сж една отживела организационна форма и те сж прямо контрареволуционни вече. Партията на тесняците е изградена отгоре надолу и вжрвовете в нея имат всичката власт да потискат работниците чрез интеллигенцията и еснафите. Трябва час по-скоро да изградим нашите бойни, чисто работнически, организации — юниона и партията — за да осжществим диктатурата на пролетарията.

Бийте тревога!

Хасково. На 26 III в града ни говори тесняшкия храненик Борис х. Сотиров по създаденото положение от как сж на бжлгарска земя контрареволуционната армия на Врангеля.

Сега се открива широко поле за тревога, понеже цензурата е вдигната. Горките тесняци, добре използват назрелите условия за протести и резолюции!

Рецта на „вожда“ отсечена и повърхността на края недоизказана по мотива на последния, че вятжра му попречил, повече отекваше слушателите, отколкото да прикове тяхното внимание.

Къде е единствената „революционна сила“ да хвжрли паролата за решително изгонване на Врангеловци из страната ни. Та нали сега ще образуваме „единен фронт“ за обща отбрана против поплзновенията на буржуазните партии.

Работници, отворете си очите, че с декламации и протести не става нищо. Единственото спасение е в самите вас, в собствените ви сили и сжзнание. На решителен отпор, на открита битка срещу Врангеловци и тем подобни, трябва ние да разчитаме за нашето избавление. Освобождението е в революционния комунизъм! . . .

Работник.

Хасково. Другари джрводелци! Вие всички сте свидетели на бедственото положение, в което сме поставя-

ни всички ние отрудени! Нема кой да се замисли за нас! Трябва ли да бждем неми зрители, или да действуваме! В нас е нашето спасение, ний работниците сме силата, ние крепим този гнил буржуазен строй, ние единствените сплотени в бойната организация на труда в работилници, заводи, ще слоим мизерията и гяда.

Към самосжзнание, към ясна революционна мисъл, работници джрводелци, ето девиза на левите комунисти!

Работник джрводелец.

Сливен. Да се каже няколко думи за нашия град, не е безинтересно, защото е един от най-индустриалните градове в страната.

Текстилната индустрия е в пълна анемия. От всички фабрики, работят редовно около 10 фабрики и 3 — 4 нередовно. Редовната работа се сжстои, в по една смяна само на ден с 10 часов раб. ден. От 2—2500 души работници заети в производството по-рано, сега работят едва 3 — 400 души. Работната заплата е от 18 — 32 лева на ден. Отношенията на господарите и орждията им, към работниците сж палацовски. Не смее никой работник да се обади, защото веднага бива изхвжрян на улицата и заменян с нов. От силата и славата на текстилния сжюз сж останали само архивата, платения секретар и работнишкото озлобление. До като преди година, господарския синдикат, любезно посрещаше и преговаряше с работ. комисии, сега силните буржуа поставят условия на работниците, да станат тяхни политически приятели, за да ги джржат на работа. Не малко сж ония работници, които се пречупиха и сж вече клиенти на демократическия клуб.

Обущарството, емениджийството и сараществото сж сжщо в голем упадък. Преди години, големите и малките работници се надпреварваха в производството и бяха вжприели всички искания на работниците си, днес е пусто по работилниците. В тях дремят, само задлжжения еснафин и чираците.

Металоработилниците загасват огнищата си, защото текстилните фабрики сж в застои и няма какво да работят

Шивашкото производство е окончателно умряло, защото няма вече голями търгове за армията, а малцина сж ония, които си правят костюми.

Лозарството тази година сжщо не го бива, освен неуражая от м. г., консумативната способност на масата довжршва печалната картина на еснафина лозар. Виното не се продава, значи няма с що да се работят лозята.

Всичкия излишък от работни ръце изхвжрлен от производството, се изправят с мотики в ръце на пазара и усжрдно се конкурират, както по наднична цена, тжй и по здрави мускули (още малко ще вжведем и американската система, купуване голи хора).

Положението на работничеството се влошава всяки ден.

Тесняците всеки ден губят от кредита си пред вярвачите до сега. Революционната фраза на тесняка удря на камък вече. Горките тесняци, вместо да увеличават кадрите си за „единния фронт“, ежедневно губят от влиянието си и в озлоблението си, дирят червея на собственото си разложение, в лицето на останалите там честни и прями революционери работници, които не им прощават, а честичко критикуват „вождовете си.“

Силата на синдикалното движение е като слава на миналото, остава да му се испее последната упокойна молитва.

За това печално положение на комунистическата крепост, сж много виновни пак тесняците, защото песифизма и легализма развратят, поквари и обезвери вярвачите.

Едни, които мисляха да спасят революционната чест на тесняшката партия, бидоха изхвжрлени като анархисти и пр., други се држпнаха мжлчишката с ненавист, а трети пропадаха и от добри и честни хора, станаха непоправими мржсници.

Сливен. Миналата година по това време, тесняшкия тук клуб, е ежедневно се пжлнеше с калабалж, от 2

—3000 души организирани в тжй наречената хашламаджийска секция. Калабалжка се набираше от кржгли пролетарий, пропаднали и пропадащи еснафи (малоимотни) и „сжзнателни“ жени и деца. Кржжжа беше голям. Преговори се заводиха с едрите пипинеристи и резултата беше: ръководителите на секцията най-крупните пипинеристи — тесняци, си доведоха хора от Северна България по ефтини. Работата се започна, вместо по 200 лева за 1000 резника дива американски пози облагородени, по 100 лв. и по-долу. Секцията умря и никой не попита защо беше това крушение. Испатиха си пак работниците. Касиера у когото имало около 200 лв., след като се отчел и надлежно предал сумата „по погрешна бжде изключен и обвинен в кражба“. Тази грешка и до сега не е поправена, и работника носи на плещите си позора за „изядените работнически стотинки“.

Вината е другаде, че някои „несжзнателни“ работници искаха да се подири сметка от милионерите пипинеристи — тесняци, които сж над 10—20 души в партийната организация и заемат все ръководни постове.

Тази година понеже е кржстена „година на стагнацията“ хашламаджийте работят пак по 100 лв. 1000 резника, макар че живота е посжжпнал с почти 100% от миналата, а господарите спечелиха по 200—300% от благородния си занаят.

Работата е сезона и много трудно, изисква и известна подготовка. Трябва да се допуска, че в таква време работниците, от **Комунистическия Сливен**, ще могат да получат малко повече от обикновената надница, но бедата е там „че не се по-дават на просвета и организация“, а най-важното е, че ще пострадат интересите на малоимотните и имотни пипинеристи, които са пак от своя страна, кандидати на тесняшките мисли за изборните учреждения. В лозарския Сливен едва ли има 20—30 души секция на земеделските работници, когато те надми- нуват 3—4000 души.

Поправка.

В статията „Германската обща железничарска стачка“, печатана в брой 5 на „Р. И.“, в втората колона, ред втори от нея, е пропусната една важна грешка. Печатано е: . . . „от самото социалпатриотическо правителство на Еберта-Носке против капиталистите“. Последната дума да се чете: капитисте.

Сжбощения.

Обржщаме внимание на настоятелите, че настоящия брой 7 — 8 е двои и че се продава по 1 лев.

Ц. И. К. за последен път обржща вниманието на др. дописници и сжтрудници на вестника, че дописките и статиите им трябва да бждат кратки. Да се изтжква най-сжщественото без много да се перефразира. ЦИК ще бжде принуден, вжпреки нежеланието си, да ги сжкратава.

Администрацията на вестника по-каква всички организации, групи и доверени лица, така сжщо и настоятелите на д-во „Курьер“, на които е испратено писма да побжрзат и се отчетат за пратените им 3, 4, 5 и 6 броя от вестника. Всички непродадени горепоменати броеве да се повжрнат в Варна. На организациите, групите и доверените лица не се прави никаква отстжпка. Това не се отнася за настоятелите на д-во „Курьер“.

Нека се добре разбере, че всяко едно редовно отчитане улеснява двойно ЦИК с по-редовното издаване на вестника.

Разпратено е окржжно от ЦИК с дата 10 април т. г. с важно сждржание, тия от организациите и групите, които не са го получили да го искат от ЦИК.

На 17 т. м. Варнен. партийна организация ще има дискусно събрание в 10 часа сутринта. На това сжбранне могат да присжтствуват и нечленове. Разисквания свободни.

Българска Работническа Комунистическа Партия

ПОЗИВ

НАМ ВСИЧКИ РАБОТНИЦИ В БЪЛГАРИЯ.

Другари работници!

Ранито на вашите гърди, ръце и крака още не са заздравели от балканската и всесветската война и кръвожадната българска буржуазия, заедно с дружбашкото правителство и руските генерали и помещици, готвят нова **контрареволуционна война** за смазването не на днескашната руска с ветска власт, която се намира в пълно политическо и економическо отстъпление от своята и всесветска революция, а за смазването на надигащата се отново руска революция в лице на така наречената **работническа опозиция** и на революционната работническа опозиция в цяла Европа и цял свят. Капиталистическите разбойници на сжглашенския империализм много добре знаят, че макар и днескашните управници на Съветска Русия, под страх да не загубят главите си в една нова контрареволуционна война отвъд, са готови да вървят пред тях от отстъпление към отстъпление и им направят всички възможни финансови и търговски концесии, то руските революционни работници, които изнесоха на своите собствени плещи февруарската и октомврийската революция, не ще сложат доброволно свой изпитан в седем годишни непрекъснати борби революционен меч и че те, по силата на своите собствени класови интереси, ще продължат с още по-голяма сила делото на освободителната октомврийска революция, като не ще престанат с това да импулсират страшния червен призрак, който днес обикаля империалистическа Европа и целия капиталистически свят и е в надвечерето да ги помете окончателно. Затова сжглашенските империалисти, с помощта на своите безработни и послушни орждия на Балканите — Югославия, Румъния и България — приготвяват с тряскава бързина нов въоръжен контрареволуционен удар срещу работническа Русия.

За да прекрие контрареволуционния и империалистически характер на тая нова за България война, българската буржуазия ще се помъчи да я облече отново в одеждата на война за изгубени национални идеали. Тракийският, македонският и добруджанският в проси отново ще бъдат поставени на дневен ред. Патриотически митинги и събрапия скоро ще проглушат цялата страна. Морски сговор, македонските, тракийските и добруджанските дружби, чорбаджийските младежки дружества, запазното висше и отчасти нише офицерство, както и духовенството и цялата капиталистическа и буржуазноинтелегентска сволоч отново ще застанат на своя конт-

рареволуционен и разбойнически пост. Сигнала е вече даден от сжглашенския империализм и безграбначната и лакейска сервилна българска опозиционна и управляеща буржуазия нема, освен до край да изпълни неговата пжклена замисъл.

Работници!

Вие отново сте изправени пред грозен и сждбоносен за вас и делото комунистическо движение час. Опасността от нова война у нас и в съседните нам балкански държави се издига със страшна демонска сила. Повече от всеки друг път, във ваши собствени ръце стои въпроса за мир или война. Пред вас отново е издигната дилемата: или да се подчините покорно на кървавия молах или предварително да разкъсате веригите на готвящата се касапница, преди те да се завилат на врата ви. Вие или трябва на *всяка цена* да предотвратите настъпващата война или ще трябва да се помирите с нейните ужаси и кървав данък, като изоставите вашите близки тук в тила отново да изпитат страшната и още по-тежка мизерия от през всесветската война и днес. Вие и само вие можете да я предотвратите с общи усилия, като ѝ се противопоставите с *всички сили и средства* и и превърните от война срещу измъчените и изгладнелите руски работници — в класова, в гражданска война, във война за завладяване на властта и издигане на своята класова диктатура. Това ви повелява вътрешното наше и международно положение на днескашния революционен момент.

Недейте се отдава на конфузията и заблудата на тесняшките комунисти, които ви отклоняват от единствения верен път на прекото революционно действие и ви тласкат да тръгните из пътя, който ви препоръчват в трясаящите днес въздуха в цялата страна техни протестационни речи в събрапия и митинги против войната, като ви карат да настоявате и искате от самото дружбашко правителство — то — чувате ли? — то да спре войната, да обезоръжи Врангеловата армия и да ѝ изгони из пределите на България! Негодна да преворъча и поведе една самостоятелна прека революционна акция против войната и против врангеловите, които непосредствено я подклаждат и организират у нас, В. К. партия (тени социалисти) се задоволява, с малчиливото сждействие и на самото дружбашко правителство, да отправя платонически завани и искания към последното, което и според самата нея „допуска Врангеловата армия в България, даде ѝ казарми, училища, храна и дори

оръжие и което днес е в плен на шабовете на тая армия, на руските помещици и генерали.“ Не се доверявайте на тая лъжекомунистическа партия (т. социалисти), която ви изигра и изложи на куршума, сабята и бяча на същото това дружбашко правителство през време на железничарската стачка, и която, наирайки се в мълчалив сжюв с него и менажирайки го, не е в състояние в никой случай да стори повече от това, освен да играе ролята в ръцете на дружбашкото правителство на бостанджийското плашило спрямо останалите български буржуазни партии и сжглашенските правителства.

С тая двойствена и шаткава политика спрямо дружбашкото правителство, В. Ком. Партия (тесни соц.) може да играе само ролята на орждие и да услужи на последното, което минава пред разбойническите сжглашен. правителства за насилнически *укротител* на комунистическото движение у нас, да увеличи претенциите си пред тях на по-големи отстъпки по репарационните задължения на България, която преди всичко тежат и сжзват най-много неговата политика и главно в политиката за териториални придобивки. И когато това дружбашко правителство „сполучи да извоюва“ всички тия придобивки и му се обещаят, тогава то отново ще вдигне големата селска суревина и ще ѝ сложи върху гърба на революционните комунисти и цялата боряща се работническа класа. Тогава то ще прегърне, може би, всецело политиката на сжглашенския империализм и ще се впрегне в неговата военна колесница. Но и тогава ще блесне ясно мерзката, подлата, изменническата и предателска политика на В. К. Партия (тесни социалисти) спрямо бжлг. пролетариат и неговата революция..

Работници!

След банкрута на В. К. П. (т. соц.), като революционна такава, днес *единствена* революционна партия в нашата страна е основаната вече *Българска Работническа Комунистическа Партия*. Тя е единствения за сега център около който се групират разпрженатите и обезверени от измената на В. К. Партия (тесни социалисти) революционни работници в България. Тя и само тя единичката е, която в тоя сждбоносен за цялото българско работничество момент му показва истинския революционен път, по който трябва да тръгне, ако решително и искрено иска да се противопостави на една война от страха на България против братската нам работническа Русия. Тая партия застава днес на чело на българската проле-

тарска революция и ѝ казва ясно и категорично:

Престанете да се отправяте и очаквате от контрареволуционното дружбашко правителство и от което и да е друго буржуазно правителство да се противопостави на итвящата се у нас война от изгнените Врангелови черносотници на царска Русия и от цялата наша контрареволуционна градска и селска буржуазия.

Предотвратяването на тая война, обезоръжаването и изгонването на Врангеловите шабовете и контрареволуционни орди от България не може да стане с шумни и словестни протести и резолюции, а е и може да бъде дело само на нашите милести и попуянни ръце. На войната може и трябва да се противопоставим само с война. Всичко друго е залагалка, която в решителния час може да ностува изобилно много и напразно пролета сжжпа работническа кръв...

Бъдете на шрек! Изрвото и най-малко размърдане на въоръжените Врангелови войски, или пжрвия повик за мобилизация у нас, от страна на което и да било бжларско правителство, трябва да бъде сигнал на гражданска война в цялата страна. На повикана на мобилизация и война с Русия, ние трябва да отговорим с бжрза въоръжена повсеместна обща политическа стачка. Тая борба, ние трябва и сме длъжни да доведем до последна и пжлна разплата с бжларската буржуазия, до завладяването на политическата власт и предаването ѝ в ръцете на революционните работнически сжвети...

Революционни работници от държавните и частни предприятия, от фабриките, работилниците, мините и кариерите, от железниците и пристанищата, от телеграфо-почтенските и телефонни ставци, от казармите и флотата, от държавните и общински учреждения и всички останали бойни работници!

Сгрупирайте се около истинското революционно знаме на В. Р. К. Партия, развето от най-революционните и най-смелите стояли и стоящи винаги в пжрвите релове на революционните борби на последък у нас работници. Дайте ѝ вашата подкрепа и застанете зараво до нея на вашия революционен пост. Чрез нея и само с нея ние ще смажем главата на контрареволуцията у нас и през нейния и над нейния труп ще развеем пурпурното знаме на Българската Пролетарска Република.

Прочее, да живее В. Р. К. Партия!
Да живее Руската работническа опозиция!

Да живее Работн. Комунист. Интернационал!

Да живее българската и всесветска революция!

Долу българската, руската и всесветска контрареволуция!

Варна, 4 април 1922 г.

От Ц. И. К. на В. Р. К. Партия.